

JINÉ SVĚTY, KDE SE ZPÍVÁ

Při pohřbech se člověku často nutí myšlenka: Mohl jsem pro něj udělat víc, teď už je příliš pozdě.

Je skutečně tolik pozdě? Není, protože vždycky máme možnosti. Stačí ještě něco udělat pro ty, kdo jsou nám nablízku, kdo s námi žijí, sdílejí celou existenci, naše city, naše kříže a soužení. Nehledě na předčasnou ztrátu osoby, můžeme stále něco dělat.

Připomíná to i jeden zajímavý příběh o jiných světech, kde se zpívá píseň věčné radosti:

Když byl Milan malý, byla jeho rodina jednou z mála v okolí, která měla telefon. Ještě k té béžové krabici na skříni u schodiště nedosáhl, ale fascinovalo ho, když do ní máma mluvila. Jednoho dne si přisunul židli a objevil, že v krabici bydlí úžasná osoba. Jmenovala se „Informace, prosím“ a nebylo nic, co by nevěděla.

Jednoho dne byla máma zpívat se sborem na svatbě a on si hrál v dědově dílně u ponku a praštil se kladivem do prstu. Strašně to bolelo, brečel, ale doma nebyl nikdo, kdo by jej utěšil.

Chodil zoufale po domě, cucal si prst, ve kterém to cukalo, až přišel ke schodišti. Telefon! Pamatoval si jen čísla 1 a 4, tak je vytočil. A tichý hlas mu řekl do ucha: „Informace, prosím.“ „Bouchl jsem se do prstu,“ zabulil se slzami v očích do telefonu, vědom si toho, že má konečně posluchače. „Copak maminka není doma?“ ozvala se otázka. Vzlykal. „Teče ti krev?“ zeptal se hlas. – „Ne, ale uhodil jsem se kladivem.“ – „Můžeš si otevřít ledničku?“ Odpověděl, že ano. „Tak si odštipni kousek ledu a přidrž si ho u prstu,“ řekl hlas.

Nu a pak volal „Informace, prosím“ na všechno. Dozvěděl se, že Aljaška a Kamčatka jsou blízko sebe, ač to tak nevypadá. Pomohla mu s matematikou. Řekla mu, že veverka, která utekla ze zoo a on ji našel a přinesl domů, bude jíst ovoce a oříšky. A až se uklidní, aby ji do zoo vrátil...

Brzy nato se stalo, že uhynula Pěťa, jejich andulka. Zavolal „Informace, prosím“ a sdělil jí tu smutnou novinu. Chlácholila ho, ale on se ptal: „Čím to, že ptáčekové mají krásně zpívat a přinášet radost jenom proto, aby skončili jako hromádka peří na dně klece?“ Asi cítila, jak mu na tom záleží: „Milane, pamatuj si jednu provzdy, že jsou jiné světy, kde se zpívá.“ Konečně se mu ulevilo... A jindy se do telefonu zeptal: „Jak mám správně napsat ‚fix‘?“

Když mu bylo sedmnáct, z městečka se přestěhoval. „Informace, prosím“ zůstala v kouzelném přístroji v domě, kde žili už jen babička s dědou. Teprve teď mu došlo, jak byla trpělivá a laskavá, když trávila čas s malým klukem. V okamžicích pochybností si často vyvolával ten pocit bezpečí, který zažíval, když zvedl sluchátko.

Do rodného domu se vrátil už jako dospělý muž. Objal se se svým bratrem, který se tam nastěhoval, pozdravil ostatní příbuzné, ale najednou, skoro bez přemýšlení, zase stál u té staré šedivé krabice a vytáčel čísla 1 a 4.

„Informace, prosím,“ řekl ten tichý, zřetelný hlas. Vlastně Milan nic takového neplánoval, ale najednou se slyší, jak říká: „Mohla byste mi prosím říct, jak se správně napíše ‚fix‘?“ Nastala dlouhá pomlka a pak následovala tiše pronesená odpověď: „Tak bych řekla, že se ten prstíček už zahojil.“ Zasmál se. „Tak jste to opravdu vy,“ vydechl překvapením, „to bych rád věděl, jestli tušíte, jak moc jste pro mě v té době znamenala.“ – „To bych ráda věděla, jestli máte tušení, jak moc vaše volání znamenalo pro mě. Sama nemám děti a těšívala jsem se na každé vaše zavolání,“ odpověděla. Vyprávěl jí, jak často na ni za ta léta myslel, a zeptal se, zda se může zase ohlásit, až přijede navštívit bratra. „Prosím, udělejte to,“ řekla, „prostě řekněte, že chcete Kateřinu.“

Tři měsíce nato byl v městečku zase. Na informacích byl jiný hlas. Mladý muž se ptal po paní Kateřině. „Jste přítel?“ zeptala se slečna v ústředně. „Ano, docela dávný přítel,“ odpověděl. „Je mi líto, že vám to musím říct,“ ozvalo se ve sluchátku, „Kateřina posledních pár let pracovala už jen na částečný úvazek, byla nemocná. Je to pět týdnů, co zemřela.“

Ještě než mohl zavěsit, řekla: „Počkejte minutku, neříkal jste, že se jmenujete Milan? No ovšem, paní Kateřina tu nechala vzkaz pro případ, že byste zavolal. Já vám to přečtu. Napsala: ‚Řekněte mu, že jsou jiné světy, kde se zpívá. On už bude vědět.‘“ Poděkoval a zavěsil.

Příběh převzat ze stránek farnosti Třebíč-Jejkov a upraven.